

„Forfatterinden af „Mænd af Ære“ har atter gjort en god Gerning ved sin modige Optræden til bedste for Kvindernes store Sag. Hun fortjener derfor Medhold og Støtte af norske Kvinder. Hun har denne Gang kastet Lys over denne vor Sag; hun har, i faa og enkle Linier, gjort det klart, hvad den er: Vi maa med Laura Kieler protestere, naar Hilde (i Bygmester Solnæs) er blevet taget til Indtægt som Fremtidens Kvindetype. Det er godt, at L. Kieler giver os et Vink; det trænges til, at vi rydde op hos os selv. — Hun viser os Kvindesagen, hvad den i Sandhed er, og danner derfor en velgørende Modsætning til Ellen Key“.

(Norsk: „Intelligenssedlerne“.)

Ordlyden af de forenede tyske Kvindeforeningers Resolution til Fredskonferencen.

Vi tyske Kvinder have hørt det Kald, som den russiske Kejser har ladet udgaa til Evropas Folk, og hilse med Begejstring hans Opfordring til at bane Vej for en varig Fred mellem de civiliserede Nationer. Vi se i denne Begivenhed den nyere Histories mindeværdigste Tildragelse, igennem hvilken en ny lykkeligere Tid vil bryde frem. Vi lukke ikke Øjnene for den Kendsgerning, at utallige Hindringer rejse sig mod Udførelsen af det store Fredsværk; heller ikke hengive vi os til det Haab, at en endelig Løsning af Spørgsmaalet i den nærmeste Tid vil falde ned i Menneskehedens Skød som en Gave fra Guderne. Dog have vi Tillid til Folkenes Fællesvilje, naar de med Alvor tage fat paa denne deres største Opgave. Thi der gaar en fælles Længsel efter et uafbrudt fredeligt Samkvem mellem Kulturfolkene gennem hele Verden, og de mest indsigtsfulde i alle Nationer erklære dette Maal som den nødvendige Følge af den menneskelige Civilisations naturlige Udvikling. Czarens Opraab kan nok jævne Vejen for Fredsværket mere end de enkeltes majsommelige uforfærdede Arbejde gennem et Aarhundrede; men for at det skal lykkes, behøver det Millioners Medvirken. Ikke til Regeringerne, ikke til Diplomaterne retter Historien nu sit alvorlige Spørgsmaal, men til Folkene, til Menneskene.

Lad os, som ikke havde turdet haabe at opleve den Tid, som lægger den første Sten til Verdensfredens Bygning, lad os vise os Opgaven voksen; lad det store Øjeblik ikke finde en lille Slægt. Lad Folkenes Kor lyde derhen, hvor Regeringernes Afsendinge skulle raadslaa om Menneskeslægtens Skæbne, med Ordene: „Vi ønske Freden!“ Vi Kvinder, Mødre, Hustruer, Søstre til de Mænd, som Krigen kan fordre som Offre i Morgen eller i Dag, vi maa